ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Yıl 8, Sayı 1 (85)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Ocak 1981

Emperyalizm ve tekellere karşı iş, toprak, demokrasi ve bağımsızlık için birleş

Yeni yıl

Halkımız yeni yıla askersel diktatora altında giriyor. Cunta, en ağır yumruğu işçi sınıfına, ilerici, yurtsever örgütlere indirdi. DİSK'i kapadı. Binlerce senkikacıyı tutukladı, zindanlara tıkadı. İşsizlik, enflasyon eski hızıyla sürüyor. Cunta işçi haklarına saldırıyor. Tekellerin vurgunlarına araç oluyor. O, emperyalizm, NATO yanlısı bir politika izliyor. Antidemokratik yasaları zorla halka dayatıyor.

Cunta, faşist, vurucu örgütleri de yasakladı. Türkeş'i tutukladı. Buna neden gitti? Bu örgütler bugünkü cuntacıların gözleri önünde ortalığı kana boyadı. Ne ki, işbirlikçi, tekelci burjuvazi, bu faşist güçlerle istediğini söktüremedi. Terörizm sınıf savaşını önlemek şöyle dursun, durağansızlığı körükledi. İşte ordu tümüyle devreye böylece girdi. En önemlisi, eli kanlı Türkeş'lere karşı geniş halk yığınları arasında gelen bir kin, bir tepki vardı. Bütün bu nedenlerle cunta faşistlerin üstüne gitmek zorundaydı. Gene de ordu içinde, devlet aygıtında çoğu kaldı. Faşist tehlikeye karşı savaş güncelliğini yitirmemiştir.

Sonra, Amerikan emperyalizmi, Türkiye üstünde baskılarını artırıyor. Cuntayı destekleyen kimi tekel gurupları bile Özal'ların, IMF'lerin programından yakınmaya başlıyor. Görülüyor, cuntanın açmazları çok. Bir yandan halkın barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık istekleri var. Böylesi bir savaş var. Öte yandan Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkeler topluluğunun süregelen barış, yumuşama, iyi komşuluk ilişkilerinin geliştirilmesi politikası var. Bugünkü bunalım koşullarında cunta bu somut etkenleri göz ardı edemez. Edemiyor. Esnek bir yöntem izlemek tutumu buradan geliyor.

İşçi sınıfı, komünistler geleceğe karamsar bakmıyor. Ağır baskılar var. Savaşım koşulları karmaşıklaştı. Ama halk güçlerinin demokrasi, özgürlük, iş, toprak, ulusal bağımsızlık için savaşma olanakları yok olmadı, büsbütün daralmadı. Her şey demokrasi güçlerinin birliğine, savaşım isteğine bağlı. Güçlü bir TKP, tutulacak ana halkadır.

24 Ocak programı iflas etti!

Son günlerde Türkiye'de ilginç bir tartışma sürüyor. Daha 11 ay önce, IMF ve Özal yapımı 24 Ocak kararlarını göklere çıkaran, Sabancı, Yazar gibileri, şimdi, cuntanın da sürdürdüğü bu ekonomik önlemleri eleştiriyor. Öte yandan Koç, ürkekçe de olsa kara-ünlü paketi, Özal'ı savunmaya çalışıyor.

Bu tartışmaların, bu telaşın temelinde yatan gerçek, anlı-şanlı 24 Ocak önlemlerinin iflas etmiş olmasıdır. 1980 içinde %100'ü çok aşan enflasyon hızı, bir yılda 14 kez değer yitiren Türk parası, 1 yılda 500 000 artan işsiz sayısı, %2,2 gerileyen ulusal gelir, %7 düşen endüstri üretimi, artmayan dışsatım, duran yatırımlar, artan dış borçlar iflası belgeliyor. Tüm ekonomik göstergeler, halkımıza çektirilen bunca yoksulluk ve çileye karşın, Türkiye ekonomisinin bir yıl öncesinden daha kötü durumda olduğunu kanıtlıyor.

Türkiye Komünist Partisi'nin bir yıl önce belirttiği gibi bu iflas kaçınılmazdı. Türkiye'deki bunalımın temelinde, emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizmin dışalıma ve iç pazara dönük, bozuk yapısı yatıyordu.

Oysa, bunalımdan çıkışı sağlamak üzere dayatılan "neo liberalizm" den esinlenen 24 Ocak önlemleri, tekellerin hızla tırmandığı bir ekonomide serbest rekabet koşullarını uygulama savıyla tekellerin ekonomiyi "serbestçe" talan etmesine yol açtı. Bu önlemleri getirenlere göre halkın satın alma gücü düşürüldüğünde, iç pazar daraltıldığında, dış satımlar artacak, dışalımlar sınırlanacak ve dışsatıma dönük endüstri için kapital birikimi sağlanacaktı. Para dolaşımdan, üretim alanına çekildiğinde, ekonomik büyüme hızı yavaşlatıldığında enflasyon dizginlenecekti. Yabancı kapitalin çekilmesi bu politikanın temel bir halkasıydı. Bu yolla dış ticaret açığı azalacak, dışsatıma dönük bir üretim ve yatırım seferberliği sağlanacaktı.

Geçtiğimiz 11 ay içinde, Demirel hükümeti ve cunta bu ekonomik politikanın gereği olan tüm adımları attı. Fiyatlar serbest bırakıldı, gerçek ücretler, taban fiyatları düşürüldü. Banka faiz oranları serbest bırakıldı, 14 kez devalüasyon yapıldı. İşbirlikçi tekellerin elinde kapital birikmesi için enflasyon yoluyla ulusal gelir tekeller lehine yeniden dağıtıldı. Bunlara bütçeden çeşitli yollarla fonlar aktarıldı. Kapılar ardına kadar yabancı kapitale açıldı.

Bu önlemler, küçük, orta işletmeler içindeki yıkımı hızlandırdı. Tekelleşmeyi, vurgunları artırdı. İşbirlikçi tekeller, iç pazar daraldıkça, üretim ve yatırımlar yerine para spekülasyonunu ve fiyatları yükseltmeye yöneldi. Daha asalak, daha gerici nitelik kazandı. İşsizliği artırdı. Emperyalist tekeller Türkiye'yi henüz güvenli ve kârlı bir yatırım alanı görmedikleri için Türkiye'ye istenildiği kadar yönelmedi. Ama, öteki yeni sömürgeci yöntemlerle ülkede emperyalizme bağımlılık arttı.

24 Ocak önlemleri Türkiye'deki derin bunalımı ve nedenlerini bir üst düzeyde yeniden üretmekten başka

Arkası 2. sayfada

15'lerin yolunda

60 yıl önce, 28 Ocak 1921'de burjuvazi M. Suphi yoldaşı ve partimizin 14 yönetici savaş erini öldürtmüştü. Bu kanlı günü halkımız işçi sınıfımız, komünistler askersel diktatörlük koşullarında karşılıyor. Cunta süngü gücüyle, emperyalizmin, tekellerin ölümden korkarcasına korktukları yığınların elinden örgütlerini, savaşım olanaklarını aldı. Halkın birçok seçkin evladı, bağımsızlık ve demokrasi savaşçısı zindanlara doldurulda, işkenceye sokuldu.

Cunta öte yandan çelişik uygulamalarıyla ilerici güçler arasında karışıklıklar yarattı. Anti-emperyalist, demokrasi yanlısı kimi güçleri yanına çekebildi, tarafsızlaştırabildi.

Emperyalizm ve tekeller, halkımızın bu baş düşmanları, 12 Eylül devirmesiyle daha elverişli konumlar elde ettiler. İşçi sınıfı hareketi, demokrasi hareketi az şey yitirmedi. Yığınların bugün kendi istemleri, en temel çıkarları için savaşım olanakları düne oranla daha az. Demokrasi güçlerinin eylem birliğinin sağlanması daha güç. Savaşım koşulları zorlaştı. Görevler çok daha karmaşık.

Ama biz komünistler, neye bakacağız? Yığınlara neyi göstereceğiz? Yitirilenleri mi, kazanılabilecekleri mi? Eğer bugün emperyalizmin, tekellerin sözcüleri henüz utku çığlıkları atamıyorlarsa, bu, işçi sınıfının, halkın kazanacağı, uğrunda savaşabileceği daha çok şey olduğundandır. Demokrasi güçlerinin savaşım gücü tüketilemediğindendir.

Suphi yoldaş'ın sözü, komünistlerin kulaklarındadır: "Hapis, zindan, kan, ateş, halkın savaşını, milli kurtuluş ve demokrasi hareketini durduramaz!"

Arkası 6. sayfada

24 Ocak programı iflas etti!

Başı 1. sayfada

bir sonuç vermemiştir. Ekonomiyi kimi büyük tekelleri bile telaşa düşüren, durma ve yıkım noktalarına sürüklemiştir, sürüklüyor. Bu durum, büyük tekellerle, tekelci olmayan kapitalistler arasındaki çelişkileri keskinleştiriyor. Banka kapitaline bağı, spekülasyon olanakları farklı ölçüde olan, yöneldikleri üretim dalları ve pazar açısından farklılık gösteren tekel gurupları arasında da çelişkiler ortaya çıkıyor. Öte yandan, işbirlikçi tekellerle, yeteri kadar kredi ve destek vermediğini söyledikleri emperyalist güçler arasında çelişkiler beliriyor. Bu gelişmeler, ordunun, cuntanın içinde de uygulanan ekonomik modele karşı kuşkular doğuruyor, iç çelişkilerini artırma eğilimi taşıyor.

Geniş halk yığınlarında uygulanan ekonomik politikaya karşı tepkiler artıyor. İflası belgelendikçe 24 Ocak kararlarının uygulanması otoriter bir rejimi her zamankinden fazla zorunlu kılıyor. Bu durum cuntanın kalıcılaşması tehlikesinin artmasının ekonomik temelini oluşturuyor. Bu yıkım politikasını sürdüren cunta eliyle geçilecek parlamenter bir sistemin halk düşmanı, gerici otoriter bir nitelik taşıyacağını açığa vuruyor.

24 Ocak'ta başlatılan ekonomik yıkım politikasıyla savaşım, askersel diktatörlüğün kalıcılaşmasına ve otoriter parlamenter bir rejime karşı savaşımdan ayrılmıyor.

Devresel bunalım ve Türkiye

24 Ocak kararlarının daha bir yılı dolmadan iflas ettiğini artık kimse gizleyemiyor.

Şimdi, egemen güçler, işbirlikçi tekeller halka büyük vaatlerle dayattıkları, bu açlık paketini aklamaya çalışıyor.

Kimileri suçun, önlemlerin kendisinde değil, uygulama biçiminde ve uygulayıcısında olduğunu savunmaya çalışıyor.

Kimileri, tüm suçu dünya kapitalist ekonomisinin içine girmekte olduğu bunalıma atıp, sıyrılmak istiyor. Böylece, emperyalizme bağımlılık ve işbirlikçi tekellerin egemenliği koşullarında bir çıkış yolu bulma umudunun iflas ettiğini gizlemeye çalışıyorlar.

Oysa, emperyalizm açısından ekonomik önemi daha ağır basan pek çok Latin Amerika ülkesinde, dünya kapitalist ekonomisinin böylesi derin ekonomik bunalım içinde olmadığı dönemlerde uygulanan benzeri IMF reçetelerinin bunalımdan çıkışı sağlayamadığı apaçık ortadadır.

Gerçekten de tüm ekonomik göstergeler 1980 yılında hemen bütün önemli kapitalist ülkelerde yeni ve derin bir devresel bunalım başladığını açığa vuruyor. Üstelik bu ülkelerin hiç birinde bunalımın en derin noktasına henüz varılmadı. Türkiye'nin emperyalizme bağımlı ve bunalımlı kapitalist ekonomisi bir bunalımdan elbette etkileniyor, etkilenecek. 24 Ocak kararının uygulandığı 1980 yılında, Türkiye bu bunalımın etkisini henüz yeterince duymadı. Ülkemiz üzerindeki asıl yıkıcı etkileri önümüzdeki yıllarda ortaya çıkacak. Bunalım Türkiye'nin almayı umduğu kredileri, dışsatım olanaklarını daha da daralttı, daraltacak. Ancak bu durum, IMF dayatması 24 Ocak kararlarını aklamıyor, tersine çıkmazını gösteriyor. Türkiye'nin emperyalizme bağımlılık ve işbirlikçi tekellerin egemenliği koşullarında, bunalımdan çıkmak bir yana, bunalımın burgacında boğulmaya şimdi daha çok mahkum olduğunu açığa vuruyor. Emperyalizme bel bağlayarak Türkiye'deki bozuk ekonomik yapının yeniden düzenlenebilmesinin olanaksız olduğunu kanıtlıyor.

Yıkım önlenemez mi?

24 Ocak kararlarının yol açtığı yıkımı durdurmak için, emperyalizme bel bağlamaktan vazgeçmek, bunalımsız, planlı ekonomilere sahip sosyalist ülkelerle ve gelişmekte olan ülkelerle ilişkileri geliştirmek; tekellerin gücünü sınırlandırarak, kamu ve özel sektörüyle ekonomiyi, devlet eliyle planlı yönlendirmek; halkın yaşam düzeyini yükselterek ekonomiyi canlandırmak gerekiyor.

Bugün Türkiye'de herkes yeni bir ekonomik strateji, yeni bir çare arıyor. Kimi burjuva çevreleri bu önlemlerin iflas ettiğini söyleyerek, Keynescilikten esinlenen, ya da ikisinin karması bir modele geçilmesini öneriyor, bunalıma bağımlılık ve tekellerin varlığı koşullarında çare bulmaya çalışıyor. Gerçekte bunlar, denenmiş, çıkmaz yollara yeniden girmekten, kırk katırla, kırk satır arasında seçme yapmaktan başka öneriler değil. Bu çözümlerin de alın yazısı 24 Ocak paketinden farklı olamaz.

Kara-ünlü 24 Ocak kararlarının halkımıza getirdiği yıkımdan, bunalımdan çıkışın tek yolu, TKP programında gösterilen ileri demokratik devrim yoludur. Emperyalizme bağımlılığa, tekellerin egemen sınıfların egemenliğine son vermektir.

Günümüzde Kemalistler

Atatürk'çü yazar İlhan Selçuk, Atatürk'çülük herkesin istediği niyete yiyebileceği bir muz mudur, diye isyan ediyor: Cuntanın, "Kemalizm'den başka izm'e izin yok" fermanından beri, emperyalizmin ve tekellerin çıkarlarının sözcüleri topluca "kemalistliklerini" ilan ettiler. Ilıcak Atatürkçülük adına Atatürk'ün tam bağımsızlık görüşüne saldırıyor; Atatürk'e düşmanlığı kanıtlı kişiler "Atatürk yılı" hazırlıklarında görev alıyor; Atatürk'e "Sarı çiyan" diyen Profesör Mehmet Kaplan gibileri, "Atatürk'ün kültürel mirasını korumakla" görevli.

Bunların Kemalizminin sahtekarlıktan başka bir şey olmadığı açık. Buna karşılık cuntanın ise, Atatürkçü olduğunu açıklaması üzerine kendisini destekleyenler var. Neden?

Gerçekten de generaller Kemalizmi savunduklarını söylüyorlar. Onlar örneğin, laisizm düşmanlarına karşı çıkıyorlar. En azılı anti-komünizm çığırtkanlarından başka bir dil kullanıyor, açık anti-komünizm yapmıyor, anti-Sovyetizm yapmıyor. Yer yer, bağımsızlıktan söz edildiği bile oluyor. Üstelik, cuntayı destekleyen çevreler, ordu tabanındaki Kemalist geleneklerin yaşadığı olgusuna dayanıyorlar. Dahası, ordu üst yönetimleri genellikle, resmen de olsa, Atatürkçülüğü savunuyorlar. Kuşkusuz ordunun iç yapısı, gelenekler, ordu yönetiminin böylesi bir konum içinde olmasını zorunlu kılıyor.

Ama, gerçeğe tek yanlı bakılamaz. Bir kez ordu içinde Kemalizm nasıl propaganda ediliyor? O, artan ölçüde anti-komünizmin, anti-Sovyetizmin bir örtüsü olarak kullanılıyor. Özellikle NATO'ya kapılandıktan bu yana. Neden? Çünkü NATO'culuk anti-komünizmden başka bir ideolojiyle savunulamaz. Elbette ordu tabanında yaşayan Kemalist gelenekleri dikkate almadan, böyle bir anti-komünizm yapılamaz. Bu durum, cunta koşullarında anti-komünist ideolojinin giderek etkinlikle ortaya çıkması için bir temel oluşturuyor. Dahası var. Cunta her geçen gün terör denizinin kıyısına varıyor. Böylece, giderek uygulanan baskıların, terörizmi önleme gerekçesiyle sürdürülmesi olanakları daralıyor. Nitekim, daha şimdiden, DİSK'e karşı anti-komünist yargılamalar başladı. Bu uygulamalar, giderek anti-komünizm olmaksızın savunulamaz.

Sonra, emperyalist baskılar alabildiğine artıyor. Cuntanın ülkeyi yıkıma sürükleyecek, bu baskılara ne kadar karşı koyabileceği kuşkuludur. Daha şimdiden, İncirlik'in kullanıldığı söyleniyor. Dışişleri bakanı, sorulara yanıt veremiyor. Emperyalizmin dayatmaları yolunda her geri-

Arkası 6. sayfada

İşçi haklarına saldırılar

İşçi sınıfı, emekçiler çok yönlü saldırılar altında. Partimizin en baştan vurguladığı şu gerçek bugün tüm ağırlığıyla kendini ortaya koydu: Cunta hükümetinin de sürdürdüğü Demirel'lerin, Özal'ların ekonomik politikasının tek amacı, bunalımın yüklerini emekçilere aktarmaktır. Bunalımın derinleşmesi sürüyor. Kaynakları kuruyan tekeller biryandan birbirleriyle vuruşuyorlar, öte yandan hep birlikte en kolay uzanabilecekleri kaynak olarak gördükleri işçilerin, memurların, köylülerin ceplerine el atıyorlar. Halkın yaşam koşullarına yönelik saldırılar dev boyutlara vardı.

Zamlar birbirini kovalıyor. 450 bin işçiyi ilgilendiren toplu sözleşmeler sürüncemede bırakılıyor. Cunta hükümeti "emsal sözleşme" diye bir yasayla ücret artışlarını %80 ile sınırlamak istiyor. Çok sayıda işverenin, birçok kamu işletmesi de içinde, grevleri yasaklanan işçilere cuntanın verdiği %70'lik ücret artışını bile uygulamamasına göz yumuluyor. İşverenlerin SSK'ya olan 20 milyarlık borçları dururken, şimdi işçilerin doktor ve ilaç için SSK'ya para ödemelerini getirecek ve sigorta primlerini artıracak yeni bir yasa hazırlanıyor.

Bu kaba, açık saldırıların yanısıra, işçi sınıfını bölmeye, onu öteki emekçi kesimlerinden yalıtmaya yönelik ince taktikler de uygulanıyor. Hükümet yeni vergi yasasına bir madde ekliyerek, işçi ve memurların vergilerinde bir ölçüde indirim sağlayacak olan yeni yasadan, sözleşmelerini 12 Eylül devirmesinden önce yapmış olan işçilerin yararlanmasını önledi. Böylece toplu sözleşmelerini devirme öncesi ve sonrası yapan işçiler arasına bir ayırım sokuluyor. Bu uygulama 12 Eylül öncesi sendikal savaşımla hak elde etmiş işçileri bir anlamda cezalandırarak, işçileri sendika ve grev kavramından soğutmayı da amaçlıyor.

Öte yandan cunta çıkardığı bir kararname ile işten çıkarmaları sınırladı. İşçilere görünüşte bir iş güvencesi sağladı. Ama Sıkıyönetim komutanlarına politik ve sendikal olarak aktif olan işçileri, bilinçli işçileri işten çıkarma hakkı verdi. Böylece bilinçli işçileri geniş işçi yığınından yalıtlamaya, işçileri bir de böyle bölmeye çalışıyorlar. Cunta erki aldığı ilk gün DİSK'i kapatıp, Türk-İş'i açık bırakarak işçi sınıfının bölünmüşlüğünü artırmaya özel bir önem verdiğini göstermişti. İşçi sınıfı ile memurlar arasına yapma ayırımlar sokma çabaları da bu plânın başka bir yanını oluşturuyor. "Yokolan orta sınıfı kurtarma" edebiyatı altında yürütülen girişimler, işçi sınıfı ile memurlar ve aydınlar arasındaki savaşım bağlaşıklığını önlemeyi amaçlıyor.

"Birliksiz işçi işçi değildir!"

Cuntanın çıkaracağı sendikalar ve grev yasalarının burjuvazinin çıkarlarına uygun olması yolunda çok yönlü çabalar harcanıyor. Tekellerin, işveren örgütlerinin tüm bu saldırıları karşısında Türk-İş'in başındaki sarı sendikacılar haince sessiz kalıyorlar.

Öte yandan DİSK yöneticileri ve 600'ü tutuklu 2000'e yakın işçi ve sendikacı hakkında 141. ve 146. maddeden soruşturma yürütülüyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin en gerici kesimi "Tercüman" gazetesi aracılığıyla kaba bir anti-komünizm ile DİSK yöneticilerine, sınıf sendikacılığı hareketine yönelik saldırıların daha da yoğunlaştırılmasına çalışıyor.

Sınıf düşmanının bu çok yanlı saldırılarına, kaba ve ince, sert ve liberal yöntemleri birlikte uygulayan politikasına karşı savaşım ilkeli ve esnek, ardıcıl çabalar gerektiriyor. İşyerlerinde fabrikalarda, açık kalan sendikalarda, işçi semtlerinde, memurlar arasında bu yoğun saldırılara karşı tepkiler artıyor.

İşçilerin kaderini çelik tellerle birbirine bağlayan sorunların sayısı hergün daha da artıyor. İster DİSK, ister Türk-İş üyesi olsun, CHP'li, AP'li, MSP'li hangi politik görüşten olursa olsun tüm işçilere çıkarlarının ortak olduğunu, ancak birlik içinde savaşım verilirse aydınlık bir geleceğin yolunun açılabileceğini göstermenin, direnmenin, savaşım vermenin olanaklı olduğunu onlara somut yaşam pratiklerinde kavratmanın olanakları artıyor.

Burada kilit sorun sınıf sendikacılığı hareketinin birliğini korumak ve güçlendirmek sorunudur. Ne yapılacaksa birlik içinde yapılmalıdır ve birliği daha da güçlendirmeyi amaçlamalıdır. Güncel görev budur. Sınıf sendikalarının kapatılmış olması, birçok yönetici ve bilinçli işçinin tutuklanmış olması buna engel değildir.

12 Eylül devirmesinden hemen sonra Maden-İş üyelerinin grevlerini cuntanın emirlerine uymayarak bir gün daha uzatarak direnmeleri cunta koşullarında da birliğin korunabileceğini ve işçilerin birlik içinde davranmasının olanaklı olduğunu gösterdi. Şimdi hedef bu birliği olabildiğince yaygınlaştırmaktır.

İşçilerin birliği yolunda, sendikal savaşımın, ekonomik haklar için savaşımın, demokrasi için savaşımın serpilip gelişmesi için atılacak her adımın geçmiş yılların deneyimleri üzerinde yükselmesi zorunludur. Sınıf sendikacılığı hareketi böyle yaşayacaktır. DİSK üyesi işçiler her olanağı kullanarak Türk-İş üyesi sınıf kardeşlerine, sendikasız işçilere ulaşmalı, onlara kendi savaşımlarını engin deneyimlerini iletmelidirler. Tutuklu ve işten çıkarılmış işçilerle dayanışmanın örgütlenmesi, işçilerin sendika ve grev, sınıf savaşımı gibi konulardan soğutulması için egemen güçlerin attıkları açık-örtülü adımlarının boşa çıkarılması için yoğun bir çaba harcamak ve her fabrikadan, her işyerinden "Bunalımın yükünü taşımayacağız!", "DİSK'e - Sendikacılara Özgürlük!", "Eksiksiz sendikal haklar!" belgilerini yükseltmek, işçilerin birliğini bu somut istemler çevresinde örmek gerekiyor.

"Kaderimiz Ortaktır - Birliksiz İşçi İşçi Değildir.". Her işçiye bu sözün anlamını kavratmalıyız. İşçi sınıfı, üzerine yüklenen düşmanı ancak böyle püskürtebilecektir.

İşkencelere karşı savaş güçleniyor

İşkenceci bir polis idam istemiyle yargılanmaya başladı. Cunta, gazeteler, sonu ölümle biten kimi işkence olaylarının sorumlularının koğuşturulduğunu açıklıyor. Bu gelişmeler neyi gösteriyor? Bu herşeyden önce, işkencelere karşı geniş demokrasi güçlerince yürütülen kampanyanın bir sonucudur. Başarısıdır. Ankara Barosundan altmış avukatın savunma özgürlüğünün ortadan kalkmasını ve işkenceleri protesto etmesi, işkence olayları tanıklarının, işkence görenlerin yakınlarının yürekli çıkışları, yurt içinde ve dışında işkencelere karşı yükselen savaşım, cuntayı böyle bir önleme zorladı.

TKP'nin işkencelere ve işkencecilere karşı açtığı kampanyanın doğruluğu ve haklılığı kanıtlandı.

Ancak işkenceler bugün de sürüyor. İşkenceciler orduda, poliste varlığını sürdürüyor. Yalnız sonu ölümle biten işkencelerin sayısı onu aşıyor. Basına, kamuoyuna yansıyamamış, hiç bir koğuşturma yapılmamış sayısız işkence olayı var. Bir kaç işkencecinin koğuşturulması, biri için idam istenmesi, cuntanın işkencelere ve işkencecilere karşı etkin önlem aldığını, gerçekten işkencelere karşı olduğunu göstermeye yetmiyor.

Son günlerde gazeteler askersel tutuk evlerindeki insanlık dışı uygulamaları sergiledi. Buralarda en temel insan hakları bile kabaca çiğneniyor. Marmara Köy-Der Genel Başkanı Fevzi Kavuk'a işkence yapanlara, intihar süsü verilen cinayetlerin sorumlularına ne yapılmıştır? Cunta gözaltı süresini 90 güne artıran bir yasa çıkartarak, daha yoğun işkencelere yol açmış ve işkence izlerinin silinmesi amacına yönelmiştir. Bu yasa işkence yasasıdır.

Geniş yığınlara ve demokrasi güçlerine işkencelere karşı savaşım sonucu cuntanın geri adım atmış olduğu

Arkası 6. sayfada

Faşistlerin orduda uzantıları

Geçen sayımızda "Briefing" dergisinde MHP'nin bir devirme girişiminde bulunduğunun açıklandığını yazmış Türkeş'in 12 Eylül'de 28. tümene gidişini anımsatmıştık. Geçen haftalarda ise emperyalist yayın organlarında cuntadaki kanatların çarpıştığından, faşist bir askersel darbe olasılığından söz edildi.

Bunu izleyen günlerde MGK, cuntanın üyelerinden birinin şu ya da bu nedenle yerinin boşalması durumunda, yeni üyeliğin ordu hiyerarşisi içinde doldurulmasını öngören bir yasa çıkardı. Böylece cuntanın daha şimdiden cunta içi erk kavgalarından korktuğu görülüyor.

Bu olgu ve haberler karşısında demokratik çevrelerin yaygın bir bölümünde "Faşizm tehlikesine karşı cuntayı desteklemek" eğilimi de güçleniyor. Gerçi cunta faşist güçlere vuruyor. Ama o, faşizmin can düşmanı, demokrasinin temel güvencesine en başta işçi sınıfına ağır saldırılar yürütüyor. Bu, demokrasiye geçişin temellerini yıkıyor. Oysa bugün faşist caniler tutuklanıyorsa, cezalandırılıyorsa, bu, herşeyden önce demokrasi güçlerinin, komünistlerin faşist teröre karşı yıllardır verdikleri savaşımın bir sonucudur. Yoksa emperyalizm, tekeller hiç bir zaman faşist hareketin tümüyle ortadan kaldırılmasını istemeyecektir. Cuntanın bu alandaki tutumu nedir? Anti-faşist güçlerin direncini yok etmeye çalışan cunta, bu eylemiyle faşizmin, ona kanat geren güçlerin ordu içindeki uzantılarını güçlendirmekten başka bir şey yapmıyor. Askersel yasada yapılan son değişiklikler, cunta içindeki çelişkileri çözümlemeye değil, çelişkin ortamı olanağınca dondurmaya yönelikti.

Ama hiyerarşileri yasalarla saptayıp durumu sözümona "dondurmanın" yeni devirme girişimlerini de donduracağını sanmak çocukça bir kuruntu olur. Yasaların, yasa tanımaz devirmelere engel oluşturmayacağını cunta kendi deneyimlerinden bilir.

Faşizme karşı savaşın ana gücü, demokrasi güçleridir, halktır. Tüm halkımız bu savaşıma yurt ölçüsünde katılmalıdır. Sormalıdır: 12 Eylül'de Türkeş'i konuk eden komutanlar, 12 Eylül öncesi MHP'li katilleri kollayan, kaçırtan ya da mahkeme kararları ile salıveren sıkıyönetim komutanları kimlerdir? 1 Mayıs 1977' de 34 yurttaşımızın ölümüne yol açan kırımı örgütleyenler kimlerdir? Tüm bunlardan yaptıklarının hesabı neden sorulmamaktadır? Tüm yurttaşlarımız, ordudaki, polisteki yurtseverler, adını yerini bildiğimiz her faşisti, onların perde arkasındaki destekçilerini, kontr-gerilla ile, yerli-yabancı gizli servislerle ilişkilerini açığa çıkartalım, kamuoyuna duyuralım.

LENİN KÖŞESİ

Marksizm ve din

"Marksizm materyalizmdir. Bu nedenle de din karşısında tıpkı 18. yüzyıl ansiklopedistlerinin ya da Feuerbach'ın materyalizmi kadar amansızca düşmandır...

Marksizm daha da ileri gider. Şöyle der: Din ile savaşabilmek gerekir. Ama bunun için inancın ve dinin yığınlar içindeki kökenini materyalistçe açıklayabilmek gerekir. Dine karşı savaşım soyut-ideolojik bir propaganda ile kısıtlanmamalıdır. Böylesi bir propagandaya indirgenmemelidir. Tersine bu savaşım dinin sosyal köklerinin yokedilmesine yönelen sınıf savaşımının somut pratiğiyle bağlantılandırılmalıdır...

Emekçi yığınların sosyal bakımdan ezilmesi, onların, sıradan çalışan insanı hergün ve her saat savaş, deprem vb. gibi herhangi olağanüstü bir olaydan binlerce kez daha korkunç acılara boğan kapitalizmin körlemesine yöneten güçleri karşısındaki görünüşteki tam çaresizliği-günümüzde dinin en derin kökü burada yatıyor. 'Tanrıları korku yarattı.' Kapitalin körlemesine işleyen gücünden olan korku; körlemesine, çünkü onun işleyişinin getirecekleri halk yığınlarınca önceden görülemiyor ve bu işleyiş proleterleri ve küçük mülk sahiplerini yaşamlarının her adımında 'ansızın', 'beklenmedik', 'raslantısal' bir yıkımla, batıp gitmeyle, bir dilenci, serseri, fahişe olmakla, açlıktan ölmekle karşılaşmakla tehdit ediyor ve gerçekten de bu sonuçlara yol açıyor- işte günümüzde dinin kökeni bu korkudur. Materyalist, eğer materyalizmin bir çırağı olarak kalmak istemiyorsa herşeyden önce ve en çok bunu dikkate almak zorundadır. Yığınlar kendileri dinin bu köküne, kapitalin egemenliğinin tüm biçimlerine karşı birlikte, örgütlü, planlı, bilinçli savaşım vermeyi öğrenmedikleri sürece hiçbir aydınlatma yazısı, kapitalist zorunlu çalışma altında ezilen kapitalizmin kör, yıkıcı güçlerine bağımlı kalan yığınların içinden dini sürüp çıkaramaz." (Lenin, Yapıtlar, Alm., "İşçi Sınıfı Partisinin Din Karşısındaki Tutumu", c. 15, s. 407-408)

"Tanrıya inancı hala koruyan tüm işçilerin sosyal demokrat partiye girmelerine izin vermekle yetinmemeliyiz, tersine amaçlı çabalarla onları partiye kazanmalıyız. Onların dinsel inançlarının en küçük bir zedelenmesine karşıyız, ama onları bizim programımızla savaşsınlar diye değil, bu programın ruhunda eğitmek için kazanmaya çalışıyoruz."(a.g.y, s. 421)

"Ezilen sınıfın bu gerçekten devrimci savaşımının yeryüzündeki bir cennet için birliği, proleterlerin gökyüzündeki cennet üzerine görüş birliğinden bizim açımızdan daha önemlidir."(a.g.y, "Sosyalizm ve Din", c.10, s.74)

Dinsel gericilik ve dindar yığınlar

TKP'nin MSP'lileri, dindar çevreleri demokratik hedefler için eylem birliğine çağırması üzerine, şu soru sorulabilir: Komünistler din karşısındaki ilkesel konumlarından vaz mı geçiyorlar? Dinsel gericilikle savaşımı ikinci plana mı itiyorlar? Hayır. TKP'nin ne dinsel ideoloji karşısında Marksist-Leninist ilkelerinden bir karış geri çekilmesi, ne de dinsel gericiliğe karşı, toplumumuzun önemli bir demokratik kazanımı olan laikliği savunmaktan vazgeçmesi söz konusu olamaz.

Ama özellikle 1950'lerden sonra emperyalizmle bağlanan egemen burjuvazi laiklik ilkesinin içini boşalttı. Dinsel gericiliği, yobazlığı destekledi, yüreklendirdi. Halk yığınlarının dinsel duyguları politik amaçlarla kullanıldı. Din, burjuva politikasında önemli bir rol oynamaya başladı. Pek çok dindar için de yüz kızartıcı "seçim namazları" kılındı. Bir gurup yobazın 1969'da, Kanlı Pazar'da Amerikan 6. Filosunu "Kıble" edinip, yüzlerini ona dönerek namaz kılması ve ellerini yurtsever kanına bulaması dinin emperyalizmin çıkarlarına alet edilişinin bir örneğidir.

Tekelleşme sürecinin ilerlemesiyle, 60'lı yılların sonunda dinsel-politik akımlarda bir ayrışma da ortaya çıktı: Bazıları emperyalizmle bağlarını güçlendirip, doğrudan doğruya emperyalizmin elinde ülkenin çıkarlarına karşı anti-komünizmin tam bir silahı haline geldiler. Bazıları ise, emperyalizmin ve tekelci çevrelerin anti-komünist ideolojisinin belirleyici etkisinden çıkmamakla birlikte, giderek artan ölçüde, tekelleşemeyen burjuvazinin ve bazı orta katmanların çıkarlarını savunur duruma geldiler. Uluslararası gelişmeler, anti-emperyalist görüşlerin tüm yeryüzünde yaygınlaşması bu süreci hızlandırıyor. MSP'nin tüm anti-komünist konumlarına karşın, ardıcılsız da olsa bağımsızlıkçı çıkışları, "Milli Gazete"deki anti-kapitalist görünümlü belgiler, bu etkinin açık izlerini taşıyor. Bu çıkışlar, yer yer emperyalizmi rahatsız eder ölçülere varıyor. Atılım'ın Ekim 1980 tarihli sayısında da işaret ettiğimiz gibi, Afganistan'da en gerici, kapkara yobaz güçlerin cinayetlerini destekleyen emperyalist yayın organlarının, Türkiye'de dindar çevrelerin anti-Amerikan eğilimlerine sözümona "laiklik" adına saldırmaları boşuna değildir. Şurası bir gerçek-

Arkası 6. sayfada

Barışın savunulması

Yumuşama süreci, hiç de küçümsenmeyecek tehlikelerle karşı karşıya. Emperyalizmin, başta ABD emperyalizminin politikasında "kuvvet politikası"na geri dönüş, dünya capında barış ve sosyalizm güçlerine karşı yoğunlaştırılan saldırı, yeni yılda önümüze ertelenmez bir görev koyuyor: barışın savunulması.

Bu, hiç de kolay olmayan bir görev. Baş düşman emperyalizm, başka ülkelere egemen olma, yeryüzündeki gelişmeleri tek başına belirleme olanakları daraldıkça saldırganlaşıyor. Geçtiğimiz yılı Avrupa'ya ölüm roketlerinin yerleştirilmesi, Orta Doğu'ya silah ve asker yığılması, yapımı yasaklanan bir dizi silahın yeniden üretimine geçilmesi gölgeledi. Emperyalizm, gerici ve faşist diktatörlükleri destekliyor. Polonya'da somutlandığı gibi, sosyalist ülkelerin iç işlerine karışmaya kalkışıyor. Yumuşama sürecinin ana ögesini, farklı toplumsal sistemlere sahip ülkeler arasındaki ekonomik, politik ve kültürel ilişkileri baltalamaya çabalıyor. Türkiye gibi ülkelere, Sovyetler Birliği ile ilişkilerini kesmesi yönünde baskı yapıyor, jandarmalık misyonu yüklemek istiyor.

Ne ki, tüm bunlara karşın, emperyalizm, geçtiğimiz yılda önüne koyduğu tüm erekleri gerçekleştiremedi. Uluslararası ilişkilerde bugün de egemen olan eğilim, yumuşama politikasıdır. Bunda, Sovyetler Birliği başta, sosyalist ülkelerin Leninci barış politikası, silahsızlanma yolundaki somut önerileri belirleyicidir. Bunlar, barışın savunulması yolunda yeni olanaklar sağlıyor. Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Paris toplantısı, Sofya'daki Barış İçin Halkların Dünya Parlamentosu, dünyanın dört bir köşesindeki, bu arada Beyaz Saray önündeki gösteriler, NATO'nun "küçük" bağlaşıklarının direnci, gerçekçi burjuva politikacılarının akılcı yaklaşımları, barışın savunulması yolunda küçümsenmeyecek olgulardır.

Emperyalizm, yeni yıla devresel ekonomik bunalımın burgacında girdi. Bu, işsizliğin, pahalılığın, enflasyonun, tüm bir işkolunun iflasının üstesinden gelemeyen emperyalizmin saldırganlığını daha da artıracaktır. Bu barışın savunulması savaşımının daha da çetinleşeceğini gösteriyor.Bu çetin savaşın da üstesinden gelmek, barış güçlerinin uluslararası birliğine, ve daha güçlü bir dayanışma temelinde daha etkin eylemler yürütmesine bağlıdır. İki karşıt sistemin kesişme noktasında bulunan ülkemizin barış güçlerine önemli görevler düşüyor.

Varşova Paktı toplantısı

Geçtiğimiz ay içerisinde Varşova Anlaşması ülkeleri Moskova'da bir tepe toplantısı yaptı. Bu toplantı sosyalist ülkelerin barış politikasını, silahlanma yarışının gemlenmesi, yumuşama politikasının sürdürülmesi yolundaki ortak çabalarını onayladı. Emperyalizmin gerginliği körükleme, askersel çatışmalar kışkırtma girişimlerine dikkat çekti. Tüm ilerici, demokrat ve barışsever güçleri, daha güçlü bir dayanışma içerisinde, daha etkin bir barış duvarı örmeye çağırdı.

Moskova toplantısından sonra yayınlanan bildiride, Polonya'daki gelişmelerden de söz edildi. Varşova Anlaşması ülkeleri, sosyalist Polonya'nın kendi sorunlarını kendisinin çözümleyeceğine olan inançlarını dile getirdiler. Polonya işçi sınıfının ve halkının her zaman kardeş sosyalist ülkelerin yardım ve desteğine güvenebileceklerini bildirdiler.

Sovyetler Birliği, Demokratik Alman Cumhuriyeti ve öteki sosyalist ülkelerin Polonya'ya çok yönlü yardımlarının yanı sıra, bu açıklama da büyük bir önem taşıyor. Çünkü başını KOR denilen çetenin çektiği karşı-devrimci yuvaları, Polonya'daki eylemlerini giderek artırıyorlar. Polonya'da yayınlanan "İdeologie i Politika" dergisi, bunların başlıca amaçlarının "sinsi karşı-devrim aracılığıyla sosyalizmi geriletmek ve yok etmek" olduğunu yazıyor; Tekelci basında göklere çıkartılan sözümona "Solidarnos" sendikası içerisinde en güçlü kanadı oluşturan bu sinsi çete, içerden olduğu kadar dışardan da besleniyor.

Portekiz KP genel sekreteri Cunhal yoldaş, "Amerika'nın Sesi" radyosunun Portekiz'den yaptığı yayınlarıyla bu çetelere direktif verdiğini açıkladı. Tüm NATO ülkelerinde Polonya'daki karşı- devrimcileri beslemek için milyonlar toplanıyor. Kasım ayında Portekiz'de, Carter'in Polonya bozması güvenlik danışmanı Brzezinski başkanlığında gizli bir "Atlantik Konferansı" yapıldı. Baş konu, Polonya'daki gelişmeler ve karşı-devrimcilere yardım idi. Son NATO toplantısında, uluslararası normlar hiçe sayılarak, sosyalist Polonya'nın iç işlerine karışma yolları görüşüldü. Polonya'nın kendi anayasal organlarına dayanarak kendisini iç ve dış düşmanlara karşı savunmasına karşı çıkıldı.

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, Polonya etrafında bir de yalan ve demagoji kampanyası yürütülüyor. Varşova Anlaşması bildirisinde belirtildiği gibi, Polonya sosyalist bir ülkedir, bu paktın üyesi, sosyalist ülkeler topluluğunun bir parçasıdır. Hele NATO'nun askersel eylemlerini hızlandırması için bir paravana, hiç değildir!

Sovyet barış politikası ve Türkiye

Her NATO toplantısından önce anti-komünizmi ve anti-Sovyetizmi kızıştırmak, NATO elebaşılarının ipliği pazara çıkmış yöntemlerindendir. "Sovyet tehdidi", "Rus silahları" uydurmacaları paravana edilerek gözlerden gizlenmek istenen nedir?

Brüksel'deki dizi NATO toplantılarında gündemin baş köşesinde Avrupa'ya Amerikan roketlerinin yerleştirilmesi, yüzde 3'lük savaş harcaması artışlarına karşı çıkanların dizginlenmesi yer alıyordu. NATO'cular, bu arada Basra Körfezi'ni de bağlaşıkların "ortak çıkar bölgesi" ilan ettiler. Buradaki NATO girişimleri için bir askersel program ve politik strateji üzerinde durdukları açıklandı. "Daha etkin bir kriz çözümleme sistemi", Türkçesi, bölgeye askersel karışmada bulunmak için yeni mekanizmalar gündeme alındı. NATO elebaşısı Luns, NATO'nun bu stratejisinde, Türkiye'ye de bir köprü başı görevini uygun gördüklerini açıklıyor.

Gözlerden gizlenmek istenen bir başka olgu ise, Sovyetler Birliği'nin ardıcıl Leninci barış politikasıdır. 63 yıldır tutarlı, ilkeli bir biçimde sürdürülen bu politika, NATO toplantılarından hemen önce, Brejnev yoldaşın Hindistan gezisi sırasında yeni bir somut örneğini daha verdi. Brejnev yoldaş burada yaptığı konuşmada, ABD'ye, NATO ülkelerine, Çin'e, bölgedeki tüm ülkelere seslenerek şu yapıcı önerileri getirdi: Basra körfezi ülkelerine karşı kuvvet kullanmama, bu ülkelerin iç işlerine karışmama, bunları nükleer silahlarla donanmış askersel paktlara çekmeme, bu ülkelerin doğal zenginlikleri üzerinde haklarına saygı ve bölgedeki ticaret yollarını güvenlik altında tutma.

İşte iki farklı toplumsal sistem. Biri saldırı ve dayatma doktrini diğeri barış ve güvenlik doktrini olmak üzere, kökten farklı iki yaklaşım!.. Ve bunların önünde, ABD'nin Basra'ya yönelik saldırgan ve hegemonyacı girişimlerine araç edilmek istenen, bölgeye jandarma atanmasından söz edilen Türkiye...

Bir yanda, NATO elebaşılarının Türkiye'yi Basra Körfezi'ne jandarma kılmak için askersel ve mali yardımı kesme tehditleri, saldırı ve dayatmalar, bölgedeki politik manevralarına alet etme planları, öte yanda Brejnev yoldaşın ortaya koyduğu barış ve güvenlik önerileri, Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye sunduğu ve hiçbir dayatmanın yer almadığı somut yardım önerileri.

TKP, 60 yıldır Sovyetler Birliği'nin ardıcıl barış politikasının önemini vurguluyor, Sovyetler Birliği ile iyi komşuluk ve karşılıklı yarar ilkeleri temeli üzerindeki dostça ilişkilerin dirimselliğini savunuyor.

15'lerin yolunda

Başı 1. sayfada

Savaşım sürecektir. Savaşım olanakları artacaktır. İşçi sınıfının elini kolunu bağlamayı daha hiç bir ülkenin burjuvazisi başaramadı. İşçi sınıfının en büyük desteği, en savaşkan kolu TKP ayaktadır. O, böylesi günler için de hazır olma zorunluğunun bilinciyle, baştan beri illegal örgütünü sağlamlaştırmayı ilke edindi. Onun için, bugün de yığınların içindedir. Daha da güçlenecek, yığınlara her koşulda savaşım vermenin olanaklı olduğunu gösterecektir.

Sınıf sendikacılığı yok edilememiştir. Türk-İş başları DİSK üyesi işçileri Türk-İş'e almaya bile cesaret edemiyorlar. Türk-İş tabanında, birçok üye sendikada savaşım bilinci yükseliyor.

Emperyalizm ve tekeller tarihin gidişinden sıyrılma umuduyla attıkları her adımdan sonra yanızca yeni açmazlara düşüyorlar, düşecekler. İşte büyük gürültülerle getirdikleri 24 Ocak kararları! Ekonomiyi kurtarmak için son çare diye tanıtılan bu uygulama, yalnız halka yeni, ağır yükler getirmekle kalmadı, hiçbir ekonomik göstergeyi düzeltemeyerek iflas etti. Uygulamanın sürmesi bunalımı yalnızca daha da derinleştirecektir. Gelecek günler, burjuvazinin önemli kesimleri için bile karanlık olacaktır.

Eylem birliğinin olanakları yok edilememiştir. Sol güçler birleşebilirler. Gelişmeler bugün cuntanın çevresinde kümelenmiş farklı güçler içindeki ilerici-gerici kesimler arasındaki çelişkilerin bile belirginleştiğini gösteriyor. Çeşitli çevrelerdeki,cunta ile sorunlara çare bulunabileceği umudu giderek eriyor. Demokrasi ve bağımsızlıktan yana her politik akımın ancak eylem birliği ile , ortak savaşım ile engellerin aşılabileceğini görmesi, geçmişten ders alınması için yaşam hergün yeni olanaklar getiriyor.

TKP, Türkiye işçi sınıfı hareketi, böylesi güç, zorlu dönemleri çok gördü. Kanlı 28 Ocak'ı unutmuyoruz! Suphi ve yoldaşlarını, onların yolunda can veren binlerce halk yiğidini, faşist kurşunlarıyla vurulan genç militanları, işte bu savaş ateşiyle anıyoruz. Savaş sürüyor. Partimizin sıraları çelikleşiyor. Düşman utku çığlıkları atamayacaktır.

İşkencelere karşı savaş güçleniyor

Başı 3. sayfada

ğu gösterilerek, bu ağır koşullarda bile eğer savaşılırsa, kazanımlar elde edilebileceği açıklanmalıdır.

İşkencelere karşı savaşımda, işkencenin küçüğü veya büyüğü, şu veya bu biçimi, maddi, ve manevi olanı arasında ayırım yapılamaz. En küçük işkenceye karşı sessiz kalmak, daha kaba ve sert işkencelere hak ve olanak tanımak demektir.

Tüm işkencecilerden hesap sorulması, "90 gün işkence" yasasının kaldırılması, işkencenin her türüne son verilmesi için, işkence yapıldığı açıkça ortaya çıktığına göre, ilerici, yurtsever tutuklulardan, orduda, poliste alınmış tüm ifadelerin geçersiz sayılması, bunlara dayanılarak sürdürülen yargılamalara son verilmesi için savaşım yükseltilmelidir.

TKP'nin Sesi

Hergün: Saat 7, 9, 11, 13, 17, 19'da 31m, 9585 kHz
Saat 21, 23, 01'de 49m, 6200 kHz

Pazar günleri:Bunlara ek olarak saat 15.00'de 31m 9585kHz

Günümüzde Kemalistler

Başı 2. sayfada

leme, kuşkusuz anti-Sovyetizmi beraberinde getiriyor.

Daha şimdiden, en azgın anti-komünistler, cuntayı sıkıştırıyor: Niçin komünizmden söz etmiyorsunuz?... Onlar, gericilik için elverişli ortamın bilincindedirler. Öyleyse, Kemalist çevrelerin, cuntanın Kemalizmine sonsuz güvenleri ne denli dayanaksızdır, ne büyük tehlikeler taşıyor, görülüyor.

Bugün Kemalist çevreler, önlerine ya cuntanın ya da terör ve gericiliğin desteklenmesi ikilemini koyuyorlar. Oysa, onların önünde seçmek zorunda oldukları gerçek seçenekler var:

Türk ordusunun NATO hizmetine daha fazla sokulmasına göz yummak mı, yoksa bağımsızlığı savunmak mı?

NATO'nun silahlanmayı artırma istemine boyun eğmek mi, yoksa ulusal çıkarları savunmak mı?

ABD'nin "Erken müdahale birliklerine" askersel üsler verilmesine boyun eğmek, onun Orta Doğu'da güçler dengesini değiştirme, yeni paktlar oluşturma hesaplarına araç olmak mı, yoksa dünyada barışı savunmak mı?

IMF'nin dayattığı, dışa bağımlı Özal ekonomisini benimsemek mi, yoksa "planlı bir devletçilik" ile kalkınmayı savunmak mı?

Emperyalizmin soğuk savaşı geri getirme politikasına kapılıp gitmek mi, yoksa Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerle ekonomik, politik, kültürel ilişkileri eşitlik ve karşılıklı yarar temelinde daha da geliştirerek çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmayı savunmak mı?

Emperyalizm ve işbirlikçi tekellerin, ordu denetiminde, sözümona parlamenter görünümlü otoriter rejim modeliyle demokrasiye dönülebileceğini sanmak mı, yoksa diğer ilerici yurtsever, demokratik güçlerle yanyana, emperyalist ve işbirlikçi tekelci çevrelere karşı ödünsüz savaşmak mı?

Dinsel gericilik ve dindar çevreler

Başı 4. sayfada

tir: Yığınları giderek saran anti-emperyalist eğilim karşısında, egemen sınıflar din aracılığıyla bu güçleri bölmeye çalışıyorlar. Dinsel gericiliğin nice temsilcisi, bugün bir de bu nedenle anti-emperyalist belgilere sarılıyorlar. Ama tüm bu olgular, komünistlerin böylesi bölücü girişimlere karşı dindar yığınları anti-emperyalist savaşıma daha etkin katmak için çalışmak görevini, ancak daha da yakıcılaştırıyor.

Komünistler halkın karşısında açık sözlüdür. Din tüccarı politikacılar gibi yalana dolana baş vurmazlar: Komünist dünya görüşü, dinsel bir dünya görüşü değildir. Materyalisttir. Ama komünistler halkın dinsel duygularına saygılıdırlar. Biz komünistler, yobazlığın, gericiliğin barışmaz düşmanıyız. Ödünsüz, din ve devlet işlerinin ayrılması ilkesini savunuyoruz. Ne ki biz, dinsel gerici akımların etkileri altında kalmış emekçilerin baskıyla, zorbalıkla ezilmesine de karşıyız.Komünistler, böylesi akımlarla ideolojik savaşımı, emekçilere bu akımların yanlışlığını, zararlılığını göstererek yürütüyorlar.

Emperyalizmin, tekellerin, onların güdümündeki çevrelerin dinsel akımları kendi amaçları için kullanmaktan vazgeçmeyeceklerini gözden ırak tutmuyoruz. Ama biz, dinsel bir örtü altında da olsa, bu emekçi insanların giderek güçlenen anti-Amerikan, anti-tekel, sosyal adaletten ve eşitlikten yana eğilimlerini, özlemlerini, bunun dinsel akımların politikasında bıraktığı izleri de değerlendiriyoruz. Baş düşman ortak. MSP'nin tabanında da yer alsa, yurdunu, halkını seven her insanın bağımsızlık ve özgürlük savaşımında yeri vardır.

MİLİTANLARDAN

Neo-f şizme karşı savaş

FİDEF'in düzenlediği "Yabancı düşmanlığına karşı dostluk" kampanyasını bölgemizde başlattık. Kentin caddelerini pankartlarla donattık. Almanca ve Türkçe yazılmış bildirilerden binlerce dağıttık. Kurulan Stand'ı Alman, Yunanlı, Yugoslav, İspanyol, Portekizli, İtalyan, İranlı, Tunuslu, Faslı çok sayıda insan geziyor. FİDEF'in kampanyasına katılıyor. Bu doğaldır. Çünkü bugün Federal Almanya'da 4,5 milyonu aşkın yabancı yaşıyor. Bir zamanlar Alman burjuvazisi basında yabancı işçilerin ekonomik gelişmeye katkılarından sözettirir, bizi pohpohlardı. Şimdi ise ekonomik bunalım belirtilerinin artmasıyla yabancı düşmanlığını körüklemeye başladı. "İşsizliğin sürekli artmasına yabancı işçiler neden oluyor." düşüncesini yaymaya girişti. Yabancı düşmanlığını, ırkçılığı körükledi. Neo-faşist ve gerici örgütlere "Yabancılar dışarı" kampanyasını açtırdı. Böylece Federal Almanya tekelleri kendi açma olan işsizliğin gerçek nedenini saklamak için ırkçılığın arkasına gizlendi. "Tercüman","Anadolu" gibi gerici Türkiye gazeteleri de Alman halkına karşı yobazlığı, ırkçılığı körükleyerek, Alman neofaşistlerinin değirmenine su akıtıyorlar. Emekçilerin birliğini yobazlıkla, şövenizmle bozma çabalarına katılıyorlar.

FİDEF'in kampanyasına Almanya'da çalışan, Almanya göçmeni her ulustan emekçinin katılması bu çabaların boşluğunu uluslararası işçi dayanışmasının gücünü gösterdi. Böylesi uluslararası eylemlerin sürmesinin F. Almanya'daki yerli-yabancı tüm işçilerin birliğini güçlendireceği kanısındayım.

Ruhr bölgesinden bir işçi

CUNTA ZİNDANLARINDAKİ ANTİ-FAŞİSTLERE ÖZGÜRLÜK!

Yığınlara yönelmek

12 Eylül'de iş yerimizde arkadaşlarda cuntaya karşı beklediğim tepkiyi göremeyince şaşırdım: Bilinçli bir gurup dışında çoğu işçi arkadaşlara işe, eve, kahveye daha rahat gidebileceğiz diye bir rahatlama gelmişti. Toplu sözleşmemiz de önceden imzalandığından, zamlarımız engellenmemişti. Pahalılığa gelince; cunta "yeniydi", "sorumlu değildi". Kısacası, henüz canı yanmayan arkadaşların çoğu, cuntaya patrona kızdıkları kadar **kızmıyorlardı**. Cuntanın zararını sezen işçiler ise, "karşıda ordu var, biz ne yapabiliriz ki?" diyorlardı.

Oysa ben, 12 Eylül'den önce, askersel diktatörlüğü de, faşist tehlikeyi de yeren konuşmalarımın arkadaşları yeterince hazırlamış olduğunu sanmıştım. Öyle olmadı. Neyi eksik yapmıştım?... Beni şaşırtan başlıca neden, arkadaşların bilinç düzeyini abartmamdı. Yaptığım ajitasyon-propaganda sonucu, artık bana açık olan, arkadaşlar için de öyledir sanıyordum. Sözlerimin onları ne ölçüde gerçekten etkilediğini yeterli gözleyememiş, onların sorunlarını, özlemlerini, korkularını anlayamamıştım. Ajitasyon- ropagandamda bilinçli, orta ve geri ışçilere de ayırımlı yanaşamamıştım. Bu eksiklerimi saptamam, bağlı olduğum parti organımın yardımıyla oldu...

Şimdi çalışmam daha sağlam temele oturdu: Cuntaya kızmayan işçilere, yakıcı güncel istemlerimizi öne çıkararak, buradan çıkarak, bu istemlerimizi gerçekleştirmemize askersel diktatörlüğün engel olduğunu anlatıyorum. Cuntaya kızan, ama "Ne yapabilirim ki, elim mahkum" diyenlere de dünyadan, Türkiye'den işçilerin, halkın savaşımlarından örnekler veriyorum. Örneklerle konuşmak yararlı oluyor. Böylesi örnekler için sansür koşullarında kaynağımız büyük ölçüde parti kanalıyla sınırlı. Bunun için Atılım'da böylesi eylemlere, deneyimlere daha çok yer verilmesi görüşümce yararlı olacaktır...

Komünist bir işçi

Tutuklularla dayanışma

Bugün, şimdiye kadar birbirini tanımayan pek çok Tarsus'luyu birleştiren bir şey var: Onlar tutukevlerine ziyarette kendileri gibi tutuklulara para, yiyecek, giyecek getiren hemşerileriyle karşılaşıyor, aynı dayanışmanın içinde olduklarını görüyorlar. Pek çok Tarsus'lu tutuklularla dayanışma kampanyasına katılıyor. Oysa, cuntanın gelmesiyle Tarsus'ta da jandarma, polis emekçilerin üstüne sürüldü. Seslerini kısarız umuduyla emekçilerin oturduğu mahallelere operasyonlar düzenlediler. İşçi,öğretmen, memur, genç, esnaf, berber yığınla ilericiyi gözaltına aldılar, işkence yaptılar. Emniyet Amirliği görevine bir faşist olan Komiser Vehbi'nin bakması bu baskıları daha da insanlıkdışı ölçülere vardırıyordu. Ama emekçi halkın birliğini yardımlaşmasını kıramadılar. Tutuklularla dayanışma oluşmaya başladı. Bu arada, ülkemizdeki rejimin çelişkileri kendisini ilçemizde de gösterdi. Sıkıyönetim Komutanlığı, faşist komiseri Emniyet Amirliği görevinden uzaklaştırdı, bir karakola atadı. Bu olay, kuşkusuz baskıların sona ermesine yol açmadı. Ama dayanışma eyleminin olanaklarını genişletti. Askersel rejimin bu eylemi, kimilerinin sandığı gibi halkta boş bir rahatlama yaratmadı. Tutuklamaların, baskıların halkta uyandırdığı öfke bir faşistin görevden alınmasıyla sönmedi. Tersine tutuklularla daha geniş ve daha sistemli bir dayanışma örgütlenmeye başlandı. Şimdi Tarsus'ta, cuntanın tutukladığı yurtseverlere halk giderek sahip çıkıyor.

Bizim deneyimiz, eğer her türlü gizlilik koşullarında çalışan partiyi güçlendirirsek, ve ortaya çıkan en küçük olanakları değerlendirirsek, daha geniş güçlerin eyleme çekilebileceğini gösteriyor...

Tarsus'dan bir komünist

Ajitasyon-propaganda ve özdeneyim

Başı 8. sayfada

farklıdır. O her zaman varolan kapitalist düzenin halka karşı olduğunu ve bunu değiştirmenin yolunu gösterir. Komünistler, yığınların güncel, yakıcı sorunlarını, ekonomik istemlerini durmaksızın açıklamalıdır. Cuntanın uygulamalarının emperyalizmin ve tekellerin çıkarına işlediğini, bu güncel sorunların giderek artması ve yoğunlaşmasıyla somutlayarak göstermelidirler. Ama bunlar hiçbiri kendiliğinden politik bilince götürmez. Bir düşünce,örneğin cuntanın yıkılması zorunluğu yalnızca propagandayla yığınlara kavratılamaz. Bunun için yığınsal savaşım, sosyal deneyim gereklidir. Bu da yetmez. Komünistlerin, partinin, yığınlara sosyal deneylerini politik deneye dönüştürmede, kazanılan deneyi anlamada, deneyleri genelleştirmede, onlardan dersler çıkarmada yardımcı olması gerekir.

Yaşama geçebilecek eylem çağrıları! Yığınların varolan bilinç düzeyini veri alan ve onların politik eğitimine yararlı olacak belgiler! Yığınları kendi deneyleri ile eylem içinde aydınlatacak belgiler!

Yığınlara böyle daha çok ulaşacağız, onlarla böyle daha çok kaynaşacağız. Onların örgütlenmesine, devrimin politik ordusunu oluşturmasına böyle katkıda bulunacağız!

Komünistler! Tüm yaratıcı gücümüzle, tükenmez enerjimizle yığınların içine!

Küba Komünist Partisi 2. Kongresi

17-21 1980 günleri Küba Komünist Partisi'nin II. Kongresi yapıldı. Komünist ve işçi partileriyle, ulusal kurtuluş hareketlerinden 146 delegasyonun hazır bulunduğu kongre başta ABD olmak üzere emperyalizme karşı uluslararası bir savaşım forumu oldu. Sosyalist Küba'nın uluslararası alandaki saygınlığının ve etkinliğinin hızla **arttığını** dosta-düşmana gösterdi. Kongreye katılan TKP delegasyonu Türkiye komünistlerinin Küba'lı yoldaş ve kardeşleriyle savaşkan dayanışmasını dile getirdi. "Biz Türkiye'li komünistlerin bilincinde ve yüreğinde o, ülkelerini emperyalist boyunduruktan kurtaran ateşli yurtseverler, Küba'da sömürüsüz, baskısız, insanca bir yaşam kuran utkan devrimciler ve Amerika ana karasında ilk kez sosyalizmin bayrağını yükseltme onurunu taşıyan öncüler olarak Kübalı komünistlerin seçkin bir yeri vardır."dedi.

İ. Bilen yoldaş, Küba Komünist Partisi'nin II. Kongresine yolladığı mesajda, "Lenin'in ülkesi Sovyetler Birliği'yle, bütün sosyalist ülkelerle kopmaz bağlarla bağlı olan devrimci Küba, dünyada barışın ve sosyalizmin güçlenmesine, halkların özgürlük savaşının başarıya ulaşmasına değerli katkılarda bulunuyor. Küba halkının sosyalizm kuruculuğundaki kazanımları, proletarya enternasyonalizmi ilkelerine dayanan tutumu, Türkiye işçi sınıfının, halkımızın cuntanın tüm baskılarına karşın yürüttüğü anti-emperyalist, anti-tekelci savaşıma destek oluyor. TKP ve Küba KP arasındaki savaş kardeşliği, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri temelinde gelişip güçleniyor." diyordu.

Sosyalist Küba, I. Kongresi kararları doğrultusunda, zorluklara karşın her alanda önemli adımlar attı. Sağlık, sosyal güvenlik, eğitim alanında, gelişmiş kapitalist ülkeler düzeyine erişti. Sosyalizmin güçlü maddi-teknik temelini **kurmaya** ve halkın yaşam düzeyini yükseltmeye yönelik stratejik programın ve birinci 5 yıllık ekonomik planın uygulanmasında önemli başarılar elde edildi.

Sosyalist ekonominin üstünlükleri etkin bir şekilde belirmeye başladı. Şimdi Küba halkı, Küba KP'nin II. Kongresinin çizdiği yolda, sanayileşme, üretim verimliliğini, emek üretkenliğini, halkın refahını artırma yolunda yeni adımlar atmaya hazırlanıyor. Toplumun tüm üyelerinin bilgi, beceri ve yeteneklerinin çok yönlü gelişmesini sağlamak yolunda yeni hedeflere doğru ilerliyor. Sosyalist ekonominin meyvelerinin daha belirgin ortaya çıkacağı yeni bir döneme giriyor.

Atılım 8. savaş yılına girdi

"Atılım", ağır gizlilik koşullarında, askersel diktatörlük altında 8. savaş yılına girdi. O, 1974 yılında, partinin atılımı döneminde doğmuş, bu savaşımın hamuru ile yoğrulmuş, onun önde gelen bir aracı olmuştur. "Atılım", TKP'nin ayağa kalkışında, ulus çapında bir parti haline gelişinde belirleyici bir etken oldu.

Dün komünistlerin, ilerici, devrimci güçlerin elinde bulunan legal savaşım olanakları bugün yok. Öte yandan sendikaların, demokratik yığın örgütlerinin yayınları ve birçok ilerici gazete kapatılmıştır. Atılım'ın devrimci savaşıma, işçi sınıfına, tüm halkımıza karşı görevleri, sorumluluğu dünkünden daha da fazladır. Parti içi yaşamın canlılığı, TKP'nin ideolojik, politik, örgütsel gücünü daha da geliştirmek yaşamsal önem taşıyor. Yanlışların, eksiklerin her zamankinden daha fazla zarar verebileceği bir dönem yaşıyoruz. Politikamızı, taktiklerimizi, üyelere, sempatizanlara, bilinçli işçilere doğrulukla ve hızla iletmek, benimsetmek, Atılım'ın yönlendirici ve eğitici işlevini geliştirmek gerekiyor.

Cuntanın kendine özgü karakteri sonucu, ikircime düşen insanlara yol göstermek her zamankinden çok daha zor bir görev. Ama halkımızın bir bekleyiş, bir arayış içinde olması, partimizin onların en yaşamsal, yakıcı istemlerinin ardıcıl savunucusu olduğunu göstermemize, onları somut güncel hedefleri için eylemlere çekmemize, öz deneyimleri temelinde devrimci çıkış yolunu benimsetmemize de olanaklar açıyor. Tüm bunlar Atılım'ın kollektif ajitatör, propagandist ve organizatör olarak önemini artırıyor. Atılım'ı en geniş yığınlara, fabrikalara, işyerlerine, semtlere, köylere ulaştırmak için şimdi bin kat daha fazla çalışmalıyız.

Şimdi parti örgütlerine, ajitasyon-propaganda sorumlularına, üyelere, sempatizanlara düşen görev, Atılım'ı daha büyük bir güçle beslemek, ona mektup, yazı, haber yollamak, yollanmasını sağlamak, öneri ve eleştirileri iletmektir. Yığınların özlemleri, istemleri, günlük bilinçleri, psikolojik durumları, ruh halleri, tepkileri olumlu-olumsuz yanlarıyla savaşım deneyimleri; parti yaşamı ile ilgili sorunlar, zorluklarımız, eksiklerimiz, yanlışlarımız, başarılarımız, bunların hepsi mektup, yazı, haber konusu olabilir. Ya da tüm bu canlı bilgilere dayanan, yaşamla sımsıkı bağlanmış yazılar yazılması için sonsuz değerli materyaller oluştururlar.

Atılım'ın 8. yılı, tüm parti örgütlerine, üyelerine onu daha iyi beslemek, daha iyi değerlendirmek, daha iyi dağıtmak için bir atılım yılı olsun!

Ajitasyon-Propaganda ve özdeneyim

Cuntayla birlikte koşullar değişti. Ama sınıf savaşının ilkeleri, yasallıkları değişmedi. Partimizin programının, sosyalizmin, devrimin, devrimci ülkülerin propagandası bugün gene yığınları aydınlatma çalışmamızın temel taşıdır.

Cunta devrimci savaşımın önünde bir engeldir. O, baş düşmanın, emperyalizmin ve tekellerin çıkarlarına uygun bir politika izleyerek yığınları bu savaşımdan alıkoymaya çalışıyor. Bunun için cuntanın yıkılması gerektiğini, onun varlığında yığınların hiç bir sorununun köklü olarak çözülemeyeceğini, cuntayla ne demokrasiye, ne de bunalımsız bir ekonomik yaşama geçişin olanaklı olmadığını sürekli propaganda ediyoruz. Edeceğiz. Cuntanın yıkılması ve demokrasinin sağlanması arasındaki zorunlu bağ, parti propagandasının en önemli konularından birini oluşturuyor.

Ama, artan hoşnutsuzluklara karşın, yığınların bilinç ve örgütlülük düzeyi, savaşım olanakları "cunta yıkılsın" belgisini bugün bir eylem çağrısı yapmaya olanak tanımıyor. Kaldı ki, demokrasi güçlerinin önemli bir kesimi, hedeflerine cuntaya karşı savaşım yoluyla değil, onunla uzlaşarak ulaşabilecekleri yanılgısı içindeler. Bugün cunta çevresinde kümelenen ordu içi ve dışı-güçler arasında halkın baş düşmanlarının yanısıra, emperyalizme ve tekellere şu ya da bu ölçüde karşı çıkanlar da bulunuyor. Cunta yıkılsın çağrısı bugün toplumdaki somut kutuplaşmayı yansıtmak niteliği taşımıyor.

Yığınları zamanından önce eyleme çağıran belgiler, yaşama geçmeyecekleri için, bir süre sonra yıpranır, yığınlar için anlamsızlaşır. O nedenle bugün demokrasi için cuntanın yıkılmasının zorunluğunu yığınlara kavratmak, içi kof "devrim", "alaşağı etmek" çağrılarıyla olamaz. Yığınlar bizim için bilinir olan herşeyi bilselerdi, devrim yolu Kordonboyu gibi olurdu.

Yığınları hareketlendirecek sayısız çelişki, sorun, artan bir hoşnutsuzluk var. Komünistin görevi bu sorunlardan çıkarak, yığınların bilinç düzeyine uygun eyleme çağrı belgileri atmaktır. Yığınların amaçlarını, çıkarlarını herkesten daha iyi dile getirmektir.

Komünist, bir sendika militanından

Arkası 7. sayfada